

consequentia sunt, de Pactis &c. quali Breviarium, quantum ad rem præsentem, dici mereatur. Nonnulla enim in ea tantum indicantur, quæ in nominato Beckeri Libro uberius & latissime deducuntur, v. g. quæ in prædicta *disp. §. 37. ad fin.* de Orig. Crim. Magiæ recensentur, si excipiantur nonnulla Historica, Philosophica, & quæ ortum Processus cum Magis in Judiciis explicant, integro *Libr. I* conferendo *Libro IV. c. 24* a Beckero tractantur. De Spectro Endoreo, Samuelis personam referente, agitur *Libro III. der bezauberten Welt/c. 6. §. 11. seqq.* de tentatione Christi apud Marthæum *Libr. II. c. 21.* de prohibitione Magiæ, quæ in disputatione per Veneficium durch Giffmischen explicatur, *Libr. III. c. 8. §. 2. seqq.* de Serpente in Paradiso, an diabolus fuerit? de quo alibi fit mentio a cit. Aut. *Libr. II. c. 20.* Cujus quidem laboris finis, cum eo pertinere videatur, ut Veritas a præjudicatis seculorum opinionibus & vulgi corruptelis in argumento magni momenti vindicetur, operæ pretium facturi videmur, si in soliditatem horum Argumentorum inquiramus.

Quod hu-
jus excusa-
tio inter-
pestiva sit,
& aliqua
incommoda
ab ipso di-
ca.

§. 10. Præmittitur in thesibus Inauguralibus §. 1. Excusatio plus æquo modesta, quod ob præjudicium Autoritatis, imbecillitatem ingenii, errorum occurrentium copiam, & temporis, quod elaborationi destinatum erat, brevitatem, nec applausus plurimorum expectari, neque dignum aliquid ap probatione publica, vel assensu etiam paucorum veritatem sincere inquirentium proferri possit. Nam si quando res solide demonstratur, Philosophi non est, suspicionem imperfectionis excitare Lectori excusatione, adeoque aut intempestiva est, aut talis, quæ defectum & diffidentiam arguit. Enimvero spes erat erudito Orbi, postquam semel Labori huic manus admo-
vereri cœpta erat, quo tot innocentium hominum periculum arceri potest, ipso monente Autore statim initio disputationis, & toti generi humano interest, ut a stultissima superstitione liberetur, fore, ut exquisitissimo studio, licet breviter, omnia tractarentur. Alioquin metuendum erat, ne plus damni, quam emolumenti, tractatio superficialia & imperfecta generi humano afferret. Tumultuaria enim & festinans opera in argumento tanti momenti efficit, ut nec pauci veritatis sincere amantes in re ex dimidio & imperfecte tantum, si cum solida veritate comparetur, pertractata acquiescere possint, etiamsi velint; pertinaces autem & præjudiciis occupati in errore inveterato confirmantur, ut putent, sententiam suam, licet falsam & absurdam, a nemine, ne doctissimo quidem, refutari solide posse, inprimis cum animadvertant, multa ibidem exprimi, quæ neque Theologi cordatiores, neque prudentiores Philosophi admittere solent,

v. g.